

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Jenny Mustard
OKAY DAYS

Copyright © Mustard Stories Ltd 2023

First published in Great Britain in 2023 by Sceptre

An imprint of Hodder & Stoughton

An Hachette UK company

Translation Copyright © 2024 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-05488-0

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

Dženi Mastard

OKEJ DANI

Preveo Stefan Čizmar

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2024.

*Za Mormisa
i Dejvida*

PRVI DEO

JOŠ 180 DANA

Sem

U kadi smo. Ležim na Luku, leđima na njegovom stomaku. Voda je vrela, pa ga pitam da skupi noge i izgura me napolje. Čini to. Sada sam samo napola pokrivena vodom, stomak, grudi i butine polako mi se hlade. Skuvana leđa i ohlađen prednji deo tela trebalo bi da budu podnošljivi; u proseku u ravnoteži. Međutim, i dalje nisam opuštena. Pevušim dok on razmišlja.

„*Peti element*“, govori on. Želim da se okrenem i protumačim mu izraz lica jer danas zvuči čudno.

„*Ubica iz budućnosti*“, uzvraćam.

Igramo igru o filmovima Brusa Vilisa. Njegov je red, a on je ozbiljno shvata. Verovatno ću izgubiti, pošto imam još samo jedan film u rezervi. *Dvanaest majmuna*. Jedna od dve stotine VHS kasete koje je Diva, moja sestra od tetke, snimila sa televizije kada je bila mala. Neke od njih kreću pet minuta posle početka filma, sa pauzama za reklame na svakih dvadeset minuta. Pahuljice sa medom, *hed end šolders*, *čikita* banane. Svaka kasete sa naslovom uredno napisanim sa strane. Sve po alfabetnom redu.

Pretoplo mi je i napola potopljennoj. Osećam kako mi obrazi crvene, pulsiraju mi slepoočnice. Nosim sinoćnu šminku i mislim da mi ne pokriva grozničavo lice. Puder je namenjen da traje

samo dvanaest sati, a ja ga nosim skoro dvadeset četiri. Želim da se pogledam u ogledalu.

Skoro je podne i oboje smo mamurni. Ovog jutra njegove oči su mlitave, a moje naduvene.

„*Grad greha*“, kaže Luk. Puštam ga da pobjedi, iako imam *Dvanaest majmuna*, jer sada želim da izađem iz kade.

Osušena i obučena, sedim za kuhinjskim stolom. Malim anti-kvarnim komadom kraj prozora, možda od mahagonija. Nisam ekspert. Ovo je Divin stan u Severnom Londonu i ostaću u njemu samo preko leta. Ova sofa, kuhinjski sto, glomazan nameštaj – sve je njeno. Krevet je moj. Odvukla sam njen tvrdi dušek i okvir od livenog gvožđa do uskog garderobera. Okrenuti na stranu, mogu taman da se uvuku. Zatim sam kupila dušek od memorijske pene; moja najzrelija kupovina dosad, bez obzira na to što je bila rasprodaja. Na podu je, bez okvira, što menja kompletnu atmosferu sobe. Brinem se zbog buđi, pa ga okrećem svake dve nedelje. Kada se Diva vrati u septembru, ostaviću joj ga.

Luk otvara frižider i uzima bocu ohlađene kafe. Kockice leda. Staklene slamke iz treće fioke. Muti gusto sojino mleko u činiji, napetih zglobova šake. Ima tanke dlačice na podlakticama. Pomalo se isplazi kada se koncentriše, mrdajući jezikom. Ovo mi je šarmantno, pa ne pominjem ništa jer ne želim da prestane to da radi. Sipa penu preko kockica leda, onda kafu preko toga, a potom cimet.

Spavamo zajedno svega osam noći, ali ovo je već rutina. Probudimo se i istuširamo ili napunimo kadu na slobodne dane, a zatim slede ledena kafa i snimci morskih životinja za kuhinjskim stolom. Najviše mi se sviđaju raže. On više voli morske konjiće.

Prelep je. Sviđa mi se njegovo telo. Potaman je; nije ni nisko ni visoko, ni dlakavo ni ćosavo. Vitko, definisano, ali ne previše mišićavo, baš kao kod osobe koja se brine o sebi. Njegovo lice mi se najviše sviđa. U neskladu sa negovanim telom lice mu je

mangupsko, asimetrično, nestašno. Pogleda me i osećam se bezobrazno bez ikakvog razloga, kao da delimo neku stalnu internu šalu bez obzira na scenu, bez obzira na našu metu. Često i ne znam čemu se smešimo.

Listamo jučerašnje novine sa metro stanice i slažemo se da se bliži smak sveta. Danas nema njegovog mangupskog osmeha. Trlja oči. „Da preskočimo na oglase, a?“

Čitamo ih naglas, prvo on, pa ja. Pokušavamo da zabavimo jedno drugo smešnim glasovima, što i nije tako smešno, to je više nešto što je isključivo naše. Jedna gospođa traži mladog visokog muškarca da joj čuva mačku tokom njenih golferskih putovanja svaka tri meseca. Zašto mladog i visokog, to ne pominje. Možda je to mačkin tip.

Danas, njegov oglas deluje kao da je bez duše, poput bota veštačke inteligencije za korisničku podršku koji je programiran da zvuči ljubazno. Tek pomalo kako ne treba. Govorim sebi da umišljam njegovo mlako izvođenje, ali živci mi rade još od buđenja zato što mi je spavao okrenut leđima i nije me dotakao pre ustajanja. Čini se kao da smo ispali iz ritma.

Stomak mi krči.

„Hajdemo na ručak“, kažem.

„Da, što da ne. Šta bi htela?“

„Bibimbap?“*

„U onom mestu pored kanala?“

„Da, a onda na putu do kuće možemo da svratimo u onu radnju koju voliš.“

Podiže pogled. Žalim što sam iskoristila reč „kuća“. To je moj dom, ne želim da misli da to smatram našim domom. A je to u stvari Divin stan. Semantika je previše delikatna u ovoj ranoj fazi.

* Korejsko jelo od pirinča, raznovrsnog povrća, sa malo mesa ili tofua, sirovim ili prženim jajetom i pastom od čilija. (Prim. prev. i lekt.)

Stalno pravim greške jer sam neuredna osoba, i ponekad kada zaspi, ležim budna pored njega pitajući se šta misli o mojim promašajima. Mnogo više volim kad zaspim prva.

Od osam noći od onog prvog puta, šest smo proveli zajedno. Dvaput se vratio u svoj stan u Hekniju da uradi ne znam ni ja šta. Oba puta sam ga pitala zašto ide tamo i oba puta se nakezio i rekao: „Moram da spavam nekad, zar ne?“ Oba puta shvatila sam to kao nejasnu ali nepobitnu uvredu. Mora da se presvuče, pretpostavljam, ili da zalije biljku ako je ima. Ali spavati odvojeno zbog zalivanja biljaka je kao seksualna uvreda, kako god da okrenete.

Ponestaje mi lepog donjeg veša. Sledeći put kada bude zalivao biljku, otići ću da kupim još. Moram pozvati Divu da pozajmim još novca, barem dve stotine. Svi ti obroci u restoranima, izlasci na piće i u klubove opterećuju mi već poluispražnjen bankovni račun.

Diva ima para. Nije bogata, ali lepo živi. Starija je od mene šest godina, veoma je efikasna sa vremenom i takođe dobro izgleda, poput nastavnice baleta od pedeset i nešto godina koja je bila primabalerina pre tragične povrede kolena. Sva u čvrstim pundama, ostrim laktovima i mekim štrikanim haljinama preko malih grudi. Izgleda strogo, ali nije takva. Smeje se glasno, što je u neskladu s njenim izgledom. Njen smeh odzvanja. I voli bezvredne srednjoškolske komedije iz devedesetih o „travi“, kućnim žurkama i ružnim štreberima koji na kraju osvajaju prelepe devojke. Ili one o ružnim štreberkama što postaju prelepe devojke, ako je reč o takvom ostvarenju. Filmove koji su toliko politički zastareli da ne mogu da uživam u njima i u takvim trenucima mogu da primećim da je starija.

Diva provodi leto sa svojom devojkom Mili u njenoj kući u Grčkoj. Početak je jula i mogu da ostanem do dvanaestog septembra, kada se vraćam u Stokholm. Moj stan i posao čekaju me iako mi jesen u Švedskoj nije omiljena.

Luk i ja nismo razgovarali o tome gde ćemo spavati večeras, a u želucu mi je komešanje poput loptice od neskuvane testenine, za koje znam da neće nestati pre nego što se ovo reši. Ali ne pominjem ništa.

Čudan je osećaj biti ovako oprezan. Obično sam previše direktna, teram momke kući nakon noći provedene zajedno, bez volje da se iscrpljujem obiljem dejting pravila. Paženjem na ton, izborom reči, govorom tela. Pokazivanjem svoje jedinstvene ličnosti dok se držim slatke strane ekscentričnog. Tog kalkulisanja mi je preko glave. Umesto toga improvizujem, iskradam se i prekidam sve pre nego što počne. Ali Luka ne želim da oteram. Ne moram da pazim na ton sa njim. Ipak, danas me čini nervoznom. I evo me – pazim.

Sa druge strane kuhinjskog stola Luk izgleda čisto u kvalitetnoj beloj majici kratkih rukava. Kada mu je vlažna kosa zalizana ovako, jagodice su mu dovoljno visoke da izazovu vrtoglavicu. Voli odeću i oblači se dobro, tako da se trudim, menjam odeću – između dečačkih sakoa i izazovnih kombinacija sa mnogo karmina. Želim da shvatim šta mu se sviđa, ali zasad izgleda zadovoljno i ovako i onako.

„Tako si kul“, rekao mi je četvrte noći, dok smo hodali prema kući pijani nakon što smo nakratko posetili klub. Travnjačić sa desne strane, kanal sa leve, moje potpetice koje lupkaju po asfaltu. Sveže pokošena trava i opor miris kanala pomešani u zanimljiv koktel aroma.

Nebo je bilo crno, ali počelo je leto, pa mi nije bilo hladno u majici na bretele. Imala je tako dubok dekolte da sam se brinula da mi bradavice ne ispadnu na plesnom podijumu, ali sve i da jesu, Luk nije ništa rekao.

„Ja sam kul?“, odvrtila sam.

„Da, ne znam, ono, znaš kako da se prestaviš.“

„To je čudan kompliment“, nasmejala sam se malo, uzela ga za ruku i mlatila njome napred-nazad.

„Da, kapiram da jeste. Mislim.“

„Hajde, nastavi.“

„Pa, dobro plešeš i fino se oblačiš i dobro ti ide ćaskanje. Ti si najmanje društveno nespretna osoba koju znam.“

„Pijan si.“

„I ti si.“

„Ali hvala ti, nikad nisam čula to ranije. Poeni za originalnost.“

Ponekad bi mi davao ovakve neuobičajene komplimente, pokazujući mi moj odraz. Takva nevina velikodušnost zatekla bi me nespremnu, čineći me nesposobnom da sakrijem oduševljenje. Letela sam ceo put do stana, šepureći se, smelo se šaleći. On se smejao i rekao: „O, sad si drčna.“ Kada smo stigli kući, imali smo intenzivan seks. Htela sam da ispunim očekivanja. Nisam sigurna za njegovo mišljenje, ali meni je to postavilo novi standard. Svest o mom telu je izbledela i nisam pravila seksi izraze lica ili zvuke. Umesto toga sam ga nekako nadvladala, poput seksualne verzije jedenja bez žvakanja. Forsirali smo se dok nam nije bilo dosta, ležeći na leđima, zureći u plafon, uzdišući. Njegova ruka pržila mi je grudi. Butine su mi bile teške na dušeku. Bili smo preumorni za razgovor.

Posle sam nabacila kratak bademantil i otišla u kuhinju. On je listao filmove dok sam sekla jagode u kockice kako bismo ih pojeli sa sladoledom. Konačno rani jul i toplo vreme. Stavila sam činije sa sladoledom i jagode i šolje čaja na okruglu tacnu i odnela je do spavaće sobe. Bosa stopala pravila su mi škripave zvuke na parketu, drvo je bilo hladno i meko. Još sam bila pijana i blago mi se vrtelo u glavi. Poput fantomskih talasa koje osetite u telu satima nakon što se iskrcate iz broda. Osetila sam Lukove talase. Fantomski seks.

Počeli smo da gledamo *Sluškinju* u četiri ujutru. Nakon što smo završili, nebo u otvorenom prozoru bilo je plavo poput senke za

oči, a galebovi su vrištali na krovu. Film nam se toliko svideo da smo ga ponovo gledali.

A zatim sam otišla pravo na posao, mirišući na Luka, osećajući se na alkohol.

Ali večeras će nam biti deveta noć, a ja i dalje ne znam da li će je provesti sa mnom. Ne pominjem ništa i nerviram se, stidljivost nije moj modus operandi.

Jedemo korejsku hranu napolju, žamor glasova iz restorana koji se odbija od vode u kanalu savršena je pozadinska buka. Snimam je telefonom za kasnije kada se vratim u Stokholm, ali onda se pri-setim da ne želim da se vratim u Stokholm, pa prekidam snimanje i brišem snimak.

Lenji smo, sunce je prijatno i postojano greje. Rano nedeljno poslepodne je i svako pije po pivo, nijedno od nas nema nikakvih obaveza. Moj pravi posao je u drčnoj stokholmskoj PR firmi, ali tokom leta sam privremeno u jednoj od najvećih marketinških agencija u Londonu, radnom mestu moje fakultetske kolegice Tabate, koja mi je našla taj posao nahvalivši me. Moj stokholmski menadžer velikodušno se saglasio da mi da odsustvo, što zbog mog usavršavanja, što zbog toga što ih neću koštati ni krune. Na ovom poslu dobijam pripravničku platu. To nije dovoljno i za kiriju i za život, pa Diva kaže da joj mogu platiti kasnije. Sumnjam da će se držati ovog dogovora, ali ja hoću čim se vratim u svoju stokholmsku kancelariju.

Studirala sam marketing, baš kao i većina preokupiranih mladih od dvadeset i nešto godina, previše rastrojenih da bi pravili karijerne odluke, bez stvarne posvećenosti nakon dve nemirne godine posle srednje škole. Ali zašto sam išla i na master, stvarno ne mogu reći. Mislim da mi se svidela tema, njen intelektualno

zadovoljavajući aspekt rešavanja problema. Takođe, nije škodilo to što su se studije odvijale na jednom londonskom univerzitetu. Cele dve veličanstvene godine šetanja po ulicama, govorenja engleskog, posećivanja istočnolondonskih klubova i konzumiranja južnolondonske hrane. Sati pušenja sa Finom i maltretiranja Tabate, bez ijedne misli o tome šta dolazi posle. Ono što se zapravo desilo jeste povratak kući za moj prvi posao u Stokholmu, što je bilo okej, ali dosadno, pa sam se prebacila u moju trenutnu firmu u roku od godine. Tu sam godinu i nekoliko meseci, ali, kada se vratim u septembru, možda ću početi da gledam oglase jer mi je kancelarija malo beživotna nakon leta u londonskoj agenciji.

Čudno je pomisliti da su još dve godine prošle otkako sam završila master, pošto mi se zbog povratka u London ovog leta, rada sa Tabatom i pušenja sa Finom čini da su godine u Stokholmu bile samo trenutak. Vremensko-prostorna greška. I iznenada, nekako imam dvadeset osam godina.

Luk radi u butiku sa trideset dva izložena komada odeće. Prodavnica se zove „Darling“. Ironično, pretpostavljam, ali nisam baš sigurna na koji način. Uklapa se tamo sa svojim modernim jedno-bojnim načinom oblačenja. To mu je stari posao na nepuno radno vreme iz studentskih dana i kaže mi da je povratak na to privremen. Kada nije na poslu, prijavljuje se za pozicije mašinskog inženjera, za šta ima nekoliko diploma, od kojih je poslednju stekao pre svega nekoliko nedelja. Ne izgleda tako. Doduše, šta ja znam o tome kako mašinski inženjeri izgledaju.

Želi da pruži planeti bolje šanse tako što će unaprediti sofisticirana ekološka rešenja, poput bespilotnih solarnih aviona koji donose besplatan internet čitavoj svetskoj populaciji. Užurbanim glasom govori o tome kako je obrazovanje koje internet obezbeđuje ljudsko pravo, neophodnost za postizanje informacione jednakosti. Voli situacije u kojima su sve uključene strane zadovoljne ishodom

i imaju koristi od postignutog dogovora ili saradnje, kada se zelena inženjerska praksa ukršta sa politikom izvan ekološke održivosti. Sve ovo mi je ekstremno privlačno.

Kapi se slivaju niz pivsku čašu i njena prijatna hladnoća dodiruje mi prste. Svlačim sandalu i štipam Lukovu potkolenicu nožnim prstima. Trebalo je da bude slatko, ali on ne uzvraća i nosi sunčane naočare, tako da mu ne vidim oči. Još nema mangupskog osmeha.

Osećam se neprijatno. Muka mi je.

„Da krenemo?“, pita me.

„Nismo završili piće“, kažem, misleći na rupu koju ovaj ručak pravi u dvema stotinama koje još nisam ni pozajmila od Dive. Ali vidim da je on završio, pa mašem konobaru da donese račun.

„Da idemo do prodavnice?“, pitam. On kaže da može i ustaje, peca svoj novčanik po džepu. Govorim da ja častim, kao da mi duguje spavanje kod mene ako platim bibimbap.

„Jesi li sigurna?“, govori. Plaćam račun.

Ona prodavnica je zapravo kafić. Bar u sredini, gde naručujete. Po zidovima su knjige, magazini, DVD-jevi, ploče. Zavesa na prozorima stvaraju stalnu pomrčinu. Gizdavo je, ali sviđa nam se. Imaju dobar izbor, a meni je analogni sadržaj romantičan. U ćošku je stara kabina za isprobavanje ploča, poput telefonske govornice, ali sa slušalicama umesto telefona. Pete noći, u sredu, oboje smo se ugurali tamo i slušali Dajnu Vošington, Da Brat i Doli Parton. Dugo smo se ljubili u kabini, dok neko od osoblja nije zakucao na staklo i rekao nam da prestanemo. Nasmejali smo se na to, prestali, a ponekad sada to kažemo jedno drugom.

Te noći, pete po redu, pre nego što smo legli, razgovarali smo o lošim sastancima na kojima smo bili i rekla sam mu da se u mojoj ljubavnoj priči radi više o kvantitetu nego o kvalitetu. Kratko i slatko, ništa ozbiljno. Nije izgledao iznenađeno, pa nisam bila sigurna kako to da protumačim, a sledećeg jutra je otišao na posao,

zatim pravo kući da zalije biljku, i nije mi pisao dokasno. Pitala sam se da li je ovo nekako promenilo njegovo mišljenje o meni. Kao da je mislio: oh, ona je jedna od onih kakve osobe neiskusne u vezi treba da budu. Šestu noć proveo je u stanu, ali sedme smo otišli u klub i napili se kao majka. Niko od nas nije pomenuo prethodne veze, pa možda to i nije bilo tako važno.

Sada se većinu noći opijam i sviđa mi se taj osećaj, veoma je blizak slobodi. A Luk i ja imamo dobar sistem. Tokom dva meseca pre nego što napustim London i uputim se za Stockholm, provodimo mnogo dana zajedno bez odgovornosti u praznom stanu. Ali Luk se danas ne smeši, pa možda nećemo imati mnogo dana u praznom stanu. Verovatno sam samo paranoična. Zaista se nadam da jesam.

Nakon što je Luk pregledao kartu pića i raspitao se o sastojcima, naručujem nam oboma čaj sa mehurićima, što je prava stvar da se naruči na ovako gizdavom mestu. Crni mehurići za mene, zeleni za Luka. Svaki je četiri i po funte, i mada je previsoka, ova cena je dobra da se doda simboličkom dugu koji ima prema meni. Razgleda filmove, ali znam da neće kupiti nijedan, nema na čemu da ih pusti. Samo razgleda i pamti šta će gledati kasnije.

Srče čaj. „Prestani“, kažem pomalo preglasno i guram ga kukom. Smeši se, ali nema nikakav pametan odgovor. Na sekundu se pitam da li bih nešto postigla kad bih ga jako protresla.

Odlazim do odeljka sa knjigama i pretvaram se da čitam sažetke. Okrećem se da ga pogledam. Vidim da je okrenut leđima i da mu je glava pognuta nad odeljkom sa američkim novim talasom; sa mesta na kojem stojim vidljivi su mu vratni mišići napeti od napa. Ruke su mu blede, dlačice na vratu meke. Danas je tek veće broj devet, ali već znam kako će mu koža mirisati ako odšetam tamo i poljubim je. Ali ne radim to. Pretvaram se da čitam sažetke i žvaćem mehuriće boba čaja. Sada sam mu okrenuta leđima, a on

me pita jesam li spremna da krenem. Nije se prišunjabo. Ne obavija ruke oko mene.

Zaustavlja se na stanici metroa blizu moje ulice.

„Mislim da ću verovatno metroom kući“, kaže.

„Zalivaš biljku?“

„Molim?“

„Ništa.“ Skrećem pogled. Neskuvana pasta koja mi se komeša u želucu gura se ka gore. Sada mi je u grlu, bojim se da će mi stići do očiju.

„Možda se nećemo videti nekoliko dana“, kaže on. „Moram da radim i operem neku odeću, da se vidim sa tatom i tako to.“

„Ne smeta mi da si u prljavoj odeći“, kažem i vučem ga za majicu. „Ili možeš da pozajmiš moju ako želiš.“

„To je lepa ponuda. Ali moram da je odbijem ovog puta. Možda da se nađemo za vikend. Subota ili nešto?“

Vikend. Pet noći od sada. Luk me ostavlja. Noć broj devet neće biti provedena sa Lukom. Noć broj devet provešću u krevetu analizirajući, svaka poruka biće ispitana. Ovo nije nešto čime se ponosim.

Približava mi se i ljubi me. Zatvorenih usta, prebrzo za uživanje. Naš poslednji poljubac, a nisam uživala u njemu.

Okreće se i poskakuje niz stepenice do stanice. A ta leđa, ta glava, te sićušne meke dlačice na vratu nestaju pod zemljom.

Hodam kući, ošamućena. Bosonoga idem po parketu na vrhovima prstiju. Sedam za kuhinjski sto sa čašom vode pred sobom, ali ne pijem je. Odsutno listam jučerašnje novine. Zatim odlazim u spavaću sobu, sklanjam posteljinu i okrećem dušek na drugu stranu. Prizemlje se uz udarac. I oporavljam se.

Šaljem mu poruku:

Dvanaest majmuna.

On odgovara:

Ubica mekog srca.

JOŠ 164 DANA

Lukas

Ona seda pored mene i pruža mi slušalicu. Stavljam je u uho, a ona lista svoje plej-liste tražeći pesmu. Vrelo je u metrou, nadam se da nemam fleke od znoja, ali, pošto svakako ništa ne mogu da uradim povodom toga, ne gledam pazuhe.

Naše vožnje metroom postale su navika, kao što je mnogo toga drugog u poslednje vreme postalo rutina, dok koristimo kratko vreme koje provodimo zajedno na najbolji način, pretvarajući ga u mnogo uspomena i posebnih rituala koje delimo samo ona i ja. Iako nije tako pametno vezati se za nekoga za koga znate da će otići, razgovarali smo o tome i odlučili da ne budemo pametni. Sedimo prilepljeni jedno za drugo, butina joj je topla kroz slojeve tkanine, ruka mi je na njenoj nozi. Kada mi dodiruje vrat, kosa na glavi mi se uspravlja i zatvaram oči, ošamućen.

Pesma počinje. Veseli bubnjevi, užurbani klavir. Prepoznajem uvod, ali ne mogu da odredim šta je, iako je u pitanju poznata pesma i zaista bi trebalo da je znam. Smeškam se znalački Sem, kao da govorim: „Ah, ta pesma, dobar izbor.“

Zatim Nina Simon zapeva *O-o-h Child* i zahvalan sam na njenom prepoznatljivom glasu.